

REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République.,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16°)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Lletra de Catalunya

**ENMIG DE LA CALMA APARENT,
HI HA INTENSA EBULLICIO
POLITICA. ELS PLANS DE
FRANCO FRAGASSARAN. L'ES-
GLÉSIA CANVIA D'ACTITUD ?
L'OPOSICIO DEMOCRATICA ES
PREPARA.**

Barcelona, juny.—Després d'una primavera agitada, l'aparent calma actual preludeja noves perspectives polítiques per ben aviat. Repetim el que és un fet: el règim ha rebut un cop molt fort. Els obrers resten més descontents i no s'imaguen de dir-ho: reclamen salaris decents i saben com fer pressió per aconseguir-los. Els burgesos han perdut confiança en aquest règim que diu que «no hi ha vagues», però que no pot impedir que la gent no vagi a treballar. Els militars murmuren malgrat l'alça de salaris, ràpidament absorvida per la puja de preus. L'Església prepara en silenci noves formes d'intervenció política i social.

El franquisme resta avui a la mercè de noves explosions de descontent popular, les quals—quan es manifesten—provaran al món el definitiu canvi de postura de les forces que fins ara sostenien a Franco. Els obrers i els estudiants, però, no deixaran fer cap pas a la provocació i actuaran quan sigui hora.

Franco, esperat, prepara una constitució «monàrquica» deslligant les funcions de cap de l'estat i de cap del govern. No servirà per a res; l'apoi de l'OPUS DEI a Arrese fa pensar que potser sigui el cap de la Falange el nou «jefe» del govern franquista. Altres diuen que hi ha la candidatura de Blas Perez, i d'altres encara parlen de Ibañez Martín—l'ex-ministre «tonto»—o de Martín Artajo, o de Carrero Blanco...

Tant-se-val. L'Opus Dei que vol «rellevar» la Falange està desacreditant-se cada dia un xic més. L'única sortida real de la situació només pot trobar-se obrint de bat a bat les portes de la vida popular, closes durant tants anys per la dictadura incivil de la Falange.

Es el poble el que trobarà la bona sortida a una situació difícilíssima. Els catalans ho sabem i preparam l'esdevenidor d'acord amb les directrius constants de la nostra terra.

EL CAMPIO

Per M. SERRA I MORET

QUATRE anys enrera, quan la policia italiana va aconseguir acabar amb el famós bandit sicilià Giuliano que tant l'havia mortificada, vam llegir molta literatura sobre la història antiga i moderna del handitisme mediterrani, particularment el de les illes occidentals. Es talment atractiu de fer la dissecció d'aquestes ànimes aventureres i rebels que prou abunden en terres que pertanyien a la Corona d'Aragó i que representen una noció particular de la justícia vindicativa, barreja d'interès personal i col·lectiu, lluitant com faines indomables sense cap esperança de triomf.

Aquesta proïja de llegir ens porta sovint a repassar memòries i balanços de grans empreses i societats en les quals no tenim participació ni probabilitats de mai poder-n'hi tenir. Fa poc ens enteriem amb l'estil mesurat i convincent de la memòria anual de la Societé Financière de Transports et d'Entreprises Industrielles (SOFINA), S. A., explicant els apreciables resultats de l'exercici del 1955 que la majoria dels accionistes no degueren llegir malgrat que cobressin els 125 francs belgues per acció, cosa que no podem fer nosaltres. En canvi, és molt possible que siguem, directament o indirectament, un dels tants que a Catalunya contribueixen als suculets beneficis de l'empresa.

La part dedicada a l'expoliació de que s'ha fet víctima la Sofina arrabassant-li la propietat de la Barcelona Traction és massa extensa per a oferir-la íntegra als nostres pacients lectors. Podem, però, traduir uns paràgrafs prou eloqüents per a demostrar que Joan March i la seva creació de «Fuerzas, Eléctricas de Cataluña» estan per damunt de la Sofina i de tots els grups financers internacionals, en habilitat i contundència per a despullar el veí i apropiar-se la seva vestimenta.

Diu, entre altres coses importants, el President de la Sofina, Charles K. Wilmers: «Les xifres que s'han fet públiques amb motiu de la reunió dels accionistes «Fuerzas Eléctricas de Cataluña» són realment interessants. Els beneficis nets s'estableixen a 280 milions de pessetes sense tenir en compte diversos subsidis que s'han rebre de l'Estat en aplicació de les noves tarifes i que sumen 174 milions. A més a més, s'han destinat 221 milions de pessetes a depreciacions i amortitzacions. Això indica que els beneficis depassen els 600 milions de pessetes. D'acord amb el rendiment d'altres empreses elèctriques espanyoles i segons les estimacions bursatils, capitalitzant els 480 milions dels beneficis que calculavem, ens donava un actiu de 10.000 milions de pessetes, dels quals, deduïts deutes, deixen encara una participació de 7.000 milions al grup belga. — La nostra decisió i els nostres esforços per tal de recuperar aquests béns no han pas minvat en el curs d'aquests anys.»

Es clar que no han minvat ni minvaran per bé que no donguin cap resultat satisfactori. Altra cosa fora si hi hagués encara la República o arribés a restablir-se car, aleshores, fora una lluita a mort. Ara, contra el dño Joan March i Francisco Franco, la Sofina, malgrat el seu poder financer, és poca cosa. A la seva ombra vegetaven Cambó i els regionalistes, aprenents de monopolis, combinats capitalistes i expoliacions «moderades», ultra la política d'estira i arronça, segons les conveniències dels negocis. Però aleshores se les havien amb gent discreta i relativament honesta que mai no hauria somniat un assalt pur i simple. Avui, la Sofina, els regionalistes i els mateixos radicals resten petits, ínfims, davant del campió que s'empassa la Canadenca com un bolado i que s'empassaria Franco si no fes bondat encara que l'exèrcit, l'església i la Falange volguessin salvar-lo. El campió el tenim nosaltres, autèntic, de les illes, ben sencer, amb la dignitat de les seves brillants experiències no fallides.

VI Aplec de la Sardana

1er DE JULIOL DEL 1956. A TOLOSA DEL LLENGUADOC.

CATALANS : ASSISTIU-HI !

ELS SOCIALISTES CATALANS I LA NOVA POLITICA COMUNISTA

No és pas l'atzar el que reuneix en aquest mateixa pàgina reflexions dels nostres col·laboradors sobre un tema comú. Tampoc, ja ni cal dir-ho, l'obediència a qualsevol consigna i ni tan sols suggestió. Simplement: el desig de comprendre una situació que interessa a tot el moviment obrer, que comporta perills i confusió, i que potser obre perspectives pel demà...

Els comunistes i la pau

per PERE FOIX.

No ens hem de fer il·lusions. Aquell anomenat esperit de Ginebra, ha fracassat. Cal convenir que alguns ingenus van creure-hi. El noble afany de pau fa que s'accepti com a bona qualsevol declaració pacifista i hom dona crèdit, de vegades, a les declaracions que ens arriben de Moscou. L'expressió no és el que val, sinó els fets. Els afalacs, els viatges, els somriures, les abraçades, els àpats a les cancelleries, no basten per a restablir la confiança. La mentalitat d'aqueixos « pacifistes » russos i russòfils, respòn a llurs deliris de conquesta universal, per aconseguir la qual, es valen de totes les debilitats alienes. Tantseval que les prèdiques ens arribin en rus com en català: són tan falses com una moneda de plom. Per a poder creure en la pau que els russos i els seus amics i assalariats ens prediquen insistentment, és indispensable assegurar la confiança. I la confiança només s'assegura d'una manera: no fabricant més armes atòmiques i bombes H, i desmobilitant. Si es desmobilitza, però, una part de l'Exèrcit de qualsevol país dels coneguts entre els «grans», i es continua la fabricació d'armes de gran puixança destructora, és una enganyifa trágica.

En política, allò que compta són els objectius pràctics. Dificilment podrem creure en declaracions pseudopacifistes, mentre ens facin sentir els espetecs de les bombes nuclears, en espectaculars provatures de llur puixança mortífera. Seria, doncs, una mesura de sàvia previsió, no fabricar bombes atòmiques i destruir les existents. Naturalment que és demanar coses impossibles. També caldria que els exèrcits quedessin limitats a una funció d'ordre públic, puix que tant la dictadura russa com el règim capitalista, necessiten mantenir l'ordre per la força de les armes.

Altrament, si els russos pensen que, anant d'un país a l'altre, les diferències es poden esmussar, a profit de la política expansionista russa, van errats. Ells fan comèdia, puix mentre somriuen i prometen qui-sap-quantes coses, mantenen vives

les passions. ¿La dissolució de la Cominform? Una altra enganyifa.

Jo de moment, crec que és més perillosa l'actual actitud dels russos, personificada per Krushchev i el seu soldat de plom Bulganin, que la ferrenya i agressiva d'antany, presidida per Stalin, l'idol caigut.

Abans, en vida d'Stalin, a Moscou parlaven el seu llenguatge, el llenguatge que escau a un agressor, àvid de conquesta. Ara s'han adonat que en una guerra a base d'armes nuclears no hi hauria vencedors, perquè pensen, i en aquest cas pensen bé, que és possible que del món no en quedés més que runes i cadàvers. I és clar, temen la guerra. Llavors, la conquesta del món s'ha de fer d'altra manera, d'una manera més intel·ligent, per a veure si poden caçar babaus. D'ací el canvi. D'ací l'enderrocament de Sant Josep Stalin. Diuen: «Aquell pertorbador engreït, egòlatra i assassí que conreava el culte a la persona en perjudici de la col·lectivitat, volia la guerra, car pretenia esdevenir el dictador del món. Insensatesa que nosaltres hem esmicolat. Nosaltres som verament pacifistes i no ens reuen els sacrificis per aconseguir la pau. La Cominform? Ja no existeix. I els partits comunistes d'arreu són partits nacionals de cada país, que no obeiran a cap consigna de Moscou, sinó exclusivament als interessos de llurs països. Ja ho veieu si en som de pacifistes, que en ares de la pau universal, àdhuc hem proposat—i hem votat el seu ingrés—que Franco entrés a l'O.N.U.»

I propugnem, ací i allà, el Front Popular amb somriures i encaixades. Afalacs perillosos, certament. Si algun partit democràta cau en el parany del Front Popular, està perdut. I perdut estarà l'Occident si dona suport a la propaganda soviètica, adherint-s'hi. Sé positivament que la capacitat d'encert dels Estats Units, és nul·la. I ací rau el perill. Però hi ha una esperança: la classe obrera organitzada i els partits socialistes de tot el món, els quals, no faran el joc als comunistes. De fer-ho, decretarien la seva mort.

CONSELL DE COORDINACIÓ DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El Consell General del Moviment Socialista de Catalunya convoca el Consell de Coordinació del Moviment, qui tindrà lloc, a Perpinyà, els dies 11 i 12 del mes d'Agost del 1956.

El període de discussió obert dintre el Moviment permetrà l'estudi de les diverses qüestions plantejades actualment al socialisme català. El Butlletí Interior del Moviment, que els militants ja han començat a rebre, publicarà l'ordre del dia definitiu i, amb el report del Consell General, les diverses posicions que es rebien dels militants o de les seccions.

LA CRISI DEL MON COMUNISTA

Per Josep PALLACH

TANCAR els ulls davant la realitat és la pitjor de les polítiques: el món comunista, d'ençà de la mort de Stalin, ha iniciat una profunda crisi que exigeix de nosaltres, socialistes, reflexió, comentari i acció adequada.

Comencem per dir que els dirigents comunistes actuals, la totalitat dels quals foren còmplices o executants de la política sovint criminal del vell dictador, són naturalment els menys indicats per avui llançar-li paletades de fang i propiciar una rectificació d'ordre polític. Aquesta és una veritat d'ordre moral que no deu preocupar gaire els Kroutchev i companyia. Nosaltres tenim el deure de remarcar-la, perquè la nostra crítica del stalinisme començà molt abans de la mort de l'antic «pare dels pobles», i perquè continuem convençuts de l'importància de les raons morals en l'acció política i social.

STALINISME I BOLXEVISME

En efecte, la posició teòrica actual del dirigents comunistes criticant l'stalinisme està renyida amb els postulats primers del socialisme i àdhuc de qualsevol seriosa crítica històrica. Atribuir les deformacions, les mentides, els crims, els errors de la política que actualment denuncien a la simple influència d'un home —per gran que hagués estat en la maldat— és cosa incomprendible per un marxista, i segurament per un observador raonable. Les errors, els crims, la megalomania, les mentides i les traïcions, l'adoració i l'abjecte sotmissió; tot això ha pogut triomfar i dominar dintre els partits comunistes perquè existien dintre aquests partits les bases orgàniques i polítiques que els permetien de surar. Aquestes bases continuen intactes, igual que els antics comitès centrals domesticats. Es veu ara la profunda imbricació de les raons morals i de l'acció política? Els homes que — com ho explica Kroutchev — ballaren i feren pallassades davant d'un Stalin felix d'humiliarlos públicament, són incapaços de la rectificació ideològica i orgànica la qual —diguem-ho clarament— implicaria la liquidació de l'ideologia i dels partits comunistes.

Els partits comunistes es caracteritzen per la total manca de democràcia interior —una de les causes REALS del fenomen stalinista—; per la deformació de la noció de la «dictadura del proletariat», que Marx emprà molt rarament i els bolxevics transformaren en dictadura del partit «damunt del proletariat»; pel menyspreu de les llibertats fonamentals i del sufragi universal, reivindicacions democràtiques conquerides després de segles de lluita popular, i que la classe obrera al poder deu consolidar i ampliar enlloc d'anorrear; per la relació típicament bolxevic entre el partit i la classe obrera, els sindicats de la qual són considerats com a instruments dels dictadors i no com òrgans de la democràcia social...

Res de tot això no ha estat ni tan sols esflorat en l'actual crisi dels P. C. En realitat no pot ésser-ho puix aquestes nocions són essencials i constitueixen les bases de l'escissió comunista —junt amb errors importants de la social-democràcia que els socialistes ens esforçem a corregir. L'stalinisme es desenvolupà damunt del terreny adobat del bolxevisme, i caldria una revisió fonamental dels principis i tàctiques bolxevics per creure en l'autèntica desaparició del perill stalinista, que avui els ex-col·laboradors de Stalin diuen que volen evitar.

EL DEURE SOCIALISTA

Mentre no hi hagi això el deure dels socialistes és de mantenir-nos vigilants i d'ésser severíssims en la nostra crítica. És normal que això no agradi als comunistes i que Kroutchev preferís prendre el te amb els conservadors britànics en comptes d'escoltar les veritats que li digueren Bevan i Gaitskell. Però això ens és igual; són les veritats socialistes —que no deixen de combatre cruament el capitalisme— les que millor poden fer evolucionar el món soviètic i alliberar les noves generacions del dogall que les oprimeix. Tot intent de democratització ens troba atents, però no gens ingenus. I als que entretant ens demanin l'unitat els contestarem amb la resposta dels dirigents treballistes: que comencin a fer la unitat als països de l'Est, alliberant els dirigents socialistes empresonats, permetent l'organització de les diferents corrents democràtiques i obreres, assegurant les llibertats sindicals i l'exercici de les llibertats democràtiques...

Si això no ocorre —i per ara no hi ha res— és que la unitat comunista és o una mentida, o una inquietud nascuda de la pressió interior dels treballadors dels països sotmesos a la dictadura. En els dos casos la nostra obligació és no deixar-nos-hi caure. I denunciar amb coratge aquesta nova crisi, per aconseguir precisament que un dia el moviment obrer internacional retrobi les valors de Llibertat i de Justícia que Stalin i els seus col·laboradors enfangaren arreu del món.

TOT CAMINANT

Una lletra que espero

per Enric BRUFAU.

Ja fa temps—si no m'erro, uns dos anys i mig—caig rebre una lletra d'un amic meu, que encara ho és. Ben escrita i impregnada d'entusiasme. Després de molt cercar, de molt pensar, la veritat, l'única veritat, s'havia inscrit, omplint-la, en la seva consciència.

Generós i propens a repartir-se amb els amics les bones coses, a mi em proposava honradament el gaudi d'un capital polític que em deixava adquirir per un preu massa avantatjós.

Desenganyat per tantes promeses incomplides, desenganyat perquè hi ha gent que quan arriben a una certa edat prenen ofici de desenganyats, amuntegà totes les nostres malhaurances en el camp de les desavinences i, sobretot, en les espatlles dels partits socialistes.

La conclusió—perquè el conec—encara que injusta i nada de l'error, no deixava d'ésser filla d'una sinceritat corpenedora.

Aleshores, les portes d'una política alliberadora se li obrien de bat a bat. Es allà dins on calia encalçar-se si veritablement hom dalia una solució segura i favorable del nostre plet. I feina feta no té destorb i, amb ella, un nou militant engrossia els rengles del partit comunista.

La lletra que vaig rebre era una lletra a l'organització que havia escollit. I, també, una mena de guia per a ben comportar-se enfront del feixisme i de la dictadura franquista.

Sense excepció tothom havia establert tractes, sinó pactes, amb el dictador. Des de les relacions comercials fins a les delegacions culturals i a les representacions diplomàtiques acreditades, tota la gamma de renúncies hi havia passat. Solament els països de l'Est no havien comès la immoralitat d'actes semblants.

Després d'una afirmació, en venia una altra. I eren escrites en lletra tan bona i clara que donaven la impressió d'una col·lecció de veritats axiomàtiques.

No puc amagar que em satisfia, en el meu fur interior, l'afirmació de la segura ensulsiada del franquisme, com tampoc puc ara, dos anys i mig després, silenciar el desencant que m'ha causat el fet que Rússia hagi enviat a Espanya—a l'Espanya falangista—delegacions culturals, hagi realitzat operacions comercials i àdhuc hagi estat la causa de l'entrada d'un règim tan abominable als rengles de les Nacions Unides.

Ara, després del temps que s'ha escolat, el que més em revé d'aquella lletra és el final, quan l'amic abusat aleshores per un foc devorador d'entusiasme s'acomiadava dient: «Rep una forta encaixada del teu vell amic i coterrani marxista, leninista i stalinista».

Perquè suposo que encara no ha canviat, em permeto recomanar-li que en la propera lletra, que espero, no hi posi l'adjectiu stalinista car, altrament, podria obligar-lo a donar explicacions que la seva fe difícilment arribaria a trobar.

EL XX CONGRES DEL P. C. RUS

Per M. MIQUEL

Fins ara, cada vegada que els soviètics feien un viratge era per adoptar una nova tàctica política. La finalitat era la mateixa, únicament es modificaven les posicions per aconseguir-la.

A través dels anys hem presenciats, successivament, que després d'haver propugnat uns determinats procediments i aliances, aquestes es modificaven —en una nova situació política—. Si convenia més tard, es retornava a l'interior, sense cap mania, i encara que fossin oposades.

Aquest fet provocava polèmiques i discussions fora del «partido». A dintre, naturalment la discussió era inútil. El viratge era comanat pels dirigents infalibles.

Què és el que explica el viratge actual? Cal reconèixer que aquesta vegada els soviètics han superat les normes, com dirien ells; o han passat de mida, com diem a Catalunya. La dimissió de Molotov era ja de preveure després del viatge a la Índia de B. i K. Molotov era un dels principals supervivents d'importància de l'època stalinista; els altres —executants també— ocuparen càrrecs menys visibles. Però sigui com sigui, les decisions del Congrés de Moscou reclamaven que els que avui s'han encarregat de «dir la veritat» gaudissin d'un mínim de tranquil·litat de consciència, i no haguessin ocupat llocs de tanta responsabilitat en el període dels crims i de «les errors».

Moltes de les víctimes ja no podran ésser rehabilitades. Sortosament en els països colonitzats de l'Europa de l'Est, encara hi ha gent que retrobarà «la llibertat». Però no és menys curiós remarcar que no existeix cap organisme polític en que els «renegats», «traïdors» i «incapaços» fossin tan nombrosos i ocupessin llocs de responsabilitat. Canviarà això ara? No ho sembla pas. Han volgut enterrar Stalin, però l'stalinisme continua. Car si algú de bona fe havia confiat en la democratització del règim, ja haurà vist l'acleariment de «La Pravda»: «El partit continuarà vigilant amb una total unitat la propaganda reaccionària de l'estranger». Naturalment, la propaganda reaccionària és la propaganda que no és comunista. Ara bé; el procés de Stalin només ha fet que començar. Els penjats i els afusellats, els culpables que confesaren, són avui rehabilitats. Però els que s'han permès d'absoldre han estat còmplices i de vegades botxins. Els discursaires del XXe Congrés sentien la necessitat d'eixugar-se la suor freda produïda per la consciència acusadora. El procés ha començat. Ja veurem la continuació.

A l'exterior, els partits comunistes segueixen amb més o menys reticències i mantenen —sobre tot el P. C. francès i l'espanyol— una actitud de dubte i d'indecisió. Les direccions stalinianes volen sobretot «quedar bé». Però com podran continuar atacants als que primer atacaren el «fetixisme» i el «culte a la personalitat», és a dir als socialistes?

No és gens impossible que el viratge aquesta vegada sigui massa difícil i que el comunisme internacional manqui de l'homogeneïtat necessària per assimilar la nova tàctica.

Un manifest dels estudiants catalans

SOLIDARITAT UNIVERSITARIA

De totes les Universitats espanyoles, la de Barcelona, per les seves especials característiques, és la més oprimida i perjudicada — culturalment, social i econòmicament — per la situació lamentable contra la qual els estudiants i universitaris de tot el país lluiten per a sortir i que es reflexa en els aconteixements del mes de febrer darrer. Ells ens han donat clara consciència de la nostra responsabilitat. No és possible defugir el deure d'aclarir i prendre posició davant el profund i general moviment universitari de protesta. Les vacances que comencen són les primeres de una nova època en la vida universitària de tota la societat espanyola.

En la seva primera aparició, «Solidaritat Universitària» proposa als Universitaris de Catalunya la següent llista provisional de mesures que cal que siguin adoptades urgentment per fer reviuire la nostra vida acadèmica i cultural.

1) Supressió del monopoli sindical del S.E.U., causa que els millors universitaris s'apartin del seu primer deure envers els seus companys: el cultiu de la vida col·lectiva universitària i la iniciativa estudiantil; reconeixement de totes les agrupacions universitàries que siguin expressió de la voluntat lliure dels estudiants.

2) La Universitat de Barcelona ha d'ésser, abans que tot, l'instrument propulsor de la cultura catalana. Com a primer pas per a que aquesta afirmació es converteixi en un fet és necessari :

a) El restabliment de la llengua catalana juntament amb la llengua castellana, com a llengües oficials de la Universitat;

b) La creació i dotació immediata de càtedres d'Història de Catalunya, Llengua i Literatura catalana, Filologia Catalana, Història de la Filosofia catalana, Dret Civil de Catalunya, Història de Dret català, Història Econòmica de Catalunya i Estructura Econòmica de Catalunya.

Sols una Universitat autònoma — en el pla econòmic, administratiu i docent — pot realitzar amb èxit aquestes mesures. La Universitat ha de tenir patrimoni i recursos pròpis, que administrará mitjançant els seus òrgans de govern. El govern de la Universitat correspon a la Universitat mateixa. Ell té d'aprovar els seus plans d'ensenyament i escollir els seus mètodes de treball, nomenar les seves autoritats acadèmiques i el seu personal docent, administratiu i subaltern. Cada Facultat deu organitzar autònomament els seus plans d'estudis, que cal que siguin revisats necessàriament cada cinc anys.

La Universitat ha de vetllar el desenvolupament dels intercanvis culturals amb les demés Universitats d'Espanya, com també amb les Universitats estrangeres i introduir el sistema de càtedra oberta per enriquir l'ensenyament acadèmic amb l'experiència professional i humana de personalitats no universitàries.

La catalanitat significa afirmació dels valors culturals de Catalunya i aporta-

ció de l'esforç i l'esperit del poble català al patrimoni espiritual dels pobles ibèrics i del món.

3) Introducció d'una plena llibertat doctrinal per als catedràtics, mesura necessària per a que puguin fer de la seva tasca docent quelcom íntimament propi, i per a que puguin tornar a ésser difusors de l'escalf vocacional que fa créixer escoles i tradicions.

Amb aquesta mesura, s'obrirà al mateix temps pas a la desitjada convivència intel·lectual de professors i alumnes, destruint les absurdes barreres que s'interposen entre uns i altres.

Per aquest fi, es necessari a més que els catedràtics assumeixin conseqüentment les responsabilitats que els són pròpies per la defensa de la dignitat i la llibertat Universitària; la força moral per això, sols pot néixer d'un compliment rigorós del deure a vegades oblidat de donar les classes, atendre els alumnes i preocupar-se degudament de la seva formació científica.

4) Per a què la Universitat sigui, com el seu nom indica, universal, i les aules universitàries, deixin d'ésser el vedat quasi exclusiu de les famílies econòmicament fortes, com ens ho demostra la matrícula del primer curs de la Universitat de Barcelona per el curs acadèmic 1953-1954:

Industrials, 26 p. 100.
Comerciants, 18 p. 100.
Terratinents, 6 p. 100.
Professions liberals, 41 p. 100.
Empleats, 7 p. 100.
Obrers, 0,4 p. 100.

Es necessari :

a) Que l'actual nombre de beques, del tot insuficient, augmenti de forma que l'obrer i els fills de l'obrer tinguin accés a la Universitat i als títols en ella concedits i no es vegi obligat a refugiar-se en les mal anomenades Universitats Laborals, on per gran que sigui la seva vocació i dots intel·lectuals mai aconseguirà obtenir una autèntica cultura científica.

b) Que la política econòmica del país es plantegi seriosament com a objectius la gratuïtat de l'ensenyament primari, secundari i superior.

Alguns primers passos avui realitzables són: La reducció en el 50 p. 100 dels drets de matrícula, retornant quan menys a la situació del 1939, del desdoblament d'assignatures. Posar a disposició dels estudiants en els seminaris — veritablement oberts a tots — el nombre suficient de llibres de text; reforma de l'assegurança escolar, que la transformi d'una font més ingressos per als organismes oficials, en ajuda real i efectiva a l'estudiant necessitat; la creació de menjadors universitaris en quantitat suficient per el nombre d'estudiants que els utilitzaria si existissin; l'enriquiment de les Biblioteques universitàries; augment de les mateixes i gratuïtat dels seus serveis; la rebaixa per els estudiants en els trans-

ports públics, entrades a museus, concerts i espectacles culturals i deportius.

5) Considerant que bona part dels mals que afecten l'ensenyament universitari, neixen de la deficient preparació que proporciona l'ensenyament mitjà, exigim que s'incrementi la retribució del personal docent, així com les dotacions de les càtedres, per a que sigui exigible la dedicació exclusiva d'aquest personal a la seva funció docent, i sigui possible l'efectiu desenvolupament de les classes pràctiques i de laboratori, les quals contribuiran a més, a l'esmentat fi de millorar les relacions entre professors i alumnes.

6) Supressió de l'assignatura denominada «Formació Política». Supressió de les festes polítiques que no diuen res a l'immensa majoria dels universitaris.

7) Llibertat per a tots els Universitaris detinguts i condemnats amb sobreseïment de totes les causes formades. Destrucció de les llistes d'estudiants facilitades per els «concebuts indignes» a la policia.

Tots els Universitaris d'Espanya tenen davant seu problemes que en gran part són coincidents amb les reivindicacions exposades. L'únic camí per arribar a una comprensió plena d'aquests problemes i de les solucions que reclamen es la celebració d'un CONGRES D'ESTUDIANTS en el que autèntics representants d'alumnes de totes les Facultats i Escoles Especials, elegits en sufragi lliure i secret, i protegits contra tota violència, plantegin amb la minuciositat i seriositat necessària, aquestes qüestions vitals per a totes les cultures espanyoles. Per a nosaltres, universitaris catalans, el CONGRES D'ESTUDIANTS es de decisiva importància, tota vegada que en els nostre cas concorren problemes especials que ens interessa plantejar i aclarir nosaltres mateixos als demés estudiants i espanyols.

SOLIDARITAT
UNIVERSITARIA.

Barcelona, Juny del 1956.

Estudiant !

Difón aquesta fulla. Ajuda a la nostra Universitat, analitzant, criticant i ampliant els 7 punts de la primera redacció. SOLIDARITAT UNIVERSITARIA no es portanteu d'un grup sinó la veu de l'immensa majoria dels estudiants catalans.

SOLIDARITAT UNIVERSITARIA.

Société Générale d'Impression

Toulouse

Le gérant : A. IBORRA